

Jméno autora: **Bára Savčicová**

Věk: 14 let

Třída: V4.B (kvarta), práci doporučila – Mgr. Miroslava Havlová

Voda – živel i přítel (volné téma)

Plovoucí vzpomínky

Sledoval, jak se lesklé kapky líně přesouvají po průhledném okně, aby se mohly spojit do jednoho vodou upleteného copu. Moře se vzdouvalo pod nápoly silného větru, který se nespoutaně proháněl temnou oblohou. Nahoře bylo potřeba každého muže, aby loď připravil na nevidaně zákeřnou bouři. Přesto se nedokázal přinutit, aby jim pomohl. Myšlenky mu pluly daleko odtud, po průzračných klidných vodách, kde se dal skrz tyrkysovou hladinu zahlédnout alespoň zlomek toho tichého barevného světa pod ní. Jeho tělo se ztrácelo kdesi v mlhavé studnici zapomnění, ze které se sám nikdy nedokázal dostat. Náhle se celý svět ponořil do neprůhledné nejistoty, dokud z toho všeho jako zázrakem nevystoupilo slunce; velké, zářivé a plné naděje, jako světlo majáku...

„Federico! Musíš hned na palubu, Diego říká, že viděl zemi!“ Postarší, jindy naprosto klidný a vyrovnaný důstojník vtrhl do ubytovacího prostoru, kde se po většinu dne skrýval jeden z námořníků, Federico Agile. Mladý muž, plující pod španělskou vlajkou přes nezmapované vody Atlantského oceánu, vyskočil na nohy a za doprovodu hlasitého dupotu po pevných dřevěných prknech se vyřítit z podpalubí. Do očí ho udeřila síla odpoledního slunce, které své odrazy o tančící vlny mořské hladiny rozpustile vysílalo k čistě modrému nebi. Lehká Esperanza si razila cestu skrz množství vody jako hrdá královna, pouhým pohledem nutící dav uvolnit pro ni místo. Federico si už zvykl na tlumené šumění, které ho provázelo celé týdny, ani slanou vůni vlhkosti už nevnímal. Jeho oči se zaměřily na jakousi šmouhu v dálce, působící jako rozmazaný oblouk v energickém tanci.

„Nevypadá to jako země.“ pronesl zachmuřeně, zatímco si rukou stínil výhled a mžoural do ostrého světla. Kapitán, posádkou tradičně zvaný jako „Toro“, už zažil tolik planých poplachů, že si očividně žádné naděje nedělal. Uškíbl se na Federica a pokýval hlavou, s pozorností bedlivě udrženu nad prací posádky. Mladý námořník si povzdechl a doufaje, že se Toro přeci jen zmylil, přeběhl na příď lodi a snažil se rozeznat, co se to mihotá na obzoru. *Takhle to nepůjde.* Uvědomil si nakonec a ostražitě se rozhlédl. Na rozdíl od ostatních měl stálý přístup k těm nejlepším technickým vymoženostem, které musel ale starostlivě střežit a skrývat, jinak by se ostatní mohli dovědět, proč je vlastně tady. Nenápadně se vrátil do podpalubí a mezi svými věcmi vystrachal dlouhý dalekohled; nejnovější objev jednoho geniálního italského vynálezce. Jelikož patřil do organizace vedené portugalským králem, Ferdinand Aragonský pomůcku využil pro potřeby vládního spolku. Federico ukryl protáhlou trubici vyplněnou zaoblenými čočkami pod lehkou košili a vyšplhal na hlavní stěžeň, odkud měl nejlepší výhled a zároveň jistotu, že teď, když panuje rozruch nad možným objevením země, si nikdo nevšimne, co dělá. Vítr se opíral do plachet svou mocnou paží a táhl loď k místům, označovaným jako „Hit sun leones“. *Zde jsou lvi.* Federico znovu obezřetně shlédl dolů, kde zavládl zmatek. Potěšeně se usadil a zadíval do dalekohledu, který mu toho sice moc neukázal, na škodu jeho použití ale taky nebylo. *Proboha.* Srdce se mu rozbušilo, znovu a znovu si ověřoval pravdivost svého úsudku. *Ta loď se plaví pod portugalskou vlajkou!* Celý bílý zaraženě hleděl na přibližující se plavidlo a horečně přemýšlel, co udělá. *Hlavně nepanikař. Chovej se normálně. Jsi přeci „poslem španělské královny“!* Poručil si, aby se vzpamatoval, slezl zpátky mezi ostatní a ukryl dalekohled.

„To není země, ale portugalská loď!“ zakřičel, čímž si vysloužil směsici nechápavých i šokovaných pohledů přítomných. Chvilí se neozvalo nic než tlumené šumění vln narážejících do mohutného trupu Esperanzы, dokud jeden z mužů nepromluvil.

„Ale Portugalce přeci nezajímají země za oceánem, každý ví, že jejich cílem je Afrika a její zlato!“ Jeho hlas nabral rozrušením na síle, ani nestačil dokončit větu a ostatní mu začali souhlasně přizvukovat.

„Vrať se zpátky mezi krysy do podpalubí, třeba ti zavřou tu tvou křivou italskou hubu.“ zasmál se další námořník směrem k Federicovi a hrubě do něj vrazil, čímž definitivně rozpustil poslední příznivce jeho sdělení. Kapitán Toro zamračeně pozoroval údajnou portugalskou loď, aniž by k tomu řekl jediné slovo. Mladý Agile zaťal pěsti, aby potlačil rozrušení, opřel se o okraj a zdrceně sledoval tančící moře, které se vlnilo po bocích rychlé karavely. Ačkoliv všichni předpokládali, že Ferdinand Aragonský nemá o tajemné neznámo za Atlantikem zájem, král nechtěl zaostávat za Španěly, proto vyslal na několik jejich lodí své zvědy. Federico mezi ně patřil už hezkou řádku let, přesto se ještě nikomu nepodařilo prohlédnout jeho úmysly. *Na vlastní oči jsem viděl královnu Isabelu. Já, Ital, sloužící portugalskému králi.* Ta představa ho poněkud uklidnila, ačkoliv v něm jeho situace zasela klíčící semeno strachu. *Pokud budu mít štěstí, nikdo z nich mě nikdy neviděl. Pokud ne... Zhluboka se nadechl a zavřel oči. Budou si myslet, že jsem je zradil. Španělé i Portugalci. Zbytek cesty strávím někde zavřený, a až se vrátíme, možná mě za velezradu i oběsí.*

Bylo ráno, sluneční paprsky mu vlezle pronikaly do očí skrz zavřená víčka a zanechávaly za sebou nepříjemné červené skvrny jako svou chvilkovou připomínku. Muž se vyděšeně posadil a snažil se

odhadnout, kdo je a kde se to nachází. *Federico... Já přeci nejsem Federico!* Zuřivě zakroutil hlavou a protřel si spánky. *Ne... Tahle loď... Je jen zábava pro turisty. Jen replika Esperanzy.* Donutil sám sebe tomu uvěřit, než se začal pomalu soukat ven z kajuty. Hlava ho bolela, zamříženým pohledem prohledával okolí a pátral po jediném náznaku, který by mu mohl napovědět, co se tady včera vlastně stalo. Absolutně nechápal, do jakého podivného stavu se to dostává. *Přichází to náhle, bez varování. Vracím se v čase, prožívám život Federica Agile, aniž bych věděl, kdo to je.* To, co se mu začalo odehrávat v hlavě, ho děsilo. Mezi objevitele Jižní Ameriky se vracel s čím dál tím větším potěšením a těšil se na každou chvíli, kdy ho vlastní vědomí opět bez zeptání sváže a uvrhne do koloběhu událostí, o kterých nikdo nemá ani ponětí. *O tajné organizaci Ferdinanda Aragonského neexistují žádné písemné záznamy.* Uvědomil si a pousmál se. Letmo pohlédl na bezmračnou modrou oblohu. Na tu samou, kterou sledovali španělští objevitelé.

Po celý den se ze shora ozývaly hlasy a dupot, křik rozmazlených ignorantských dětí, které nezajímala svoboda, protkávající vítr na každém jeho kroku, ani život, co probíhá mořem hluboko pod nimi. Jen nejnovější způsob oblákání, nejmodernější miniaturní zbytečné přístroje a vlastní zájmy. *Svět se utápí v naprostém nezájmu..* Muž mlčky uvažoval, zatímco pobíhal po skromně zařízené kuchyni a snažil se alespoň splnit to, za co dostává zapláceno. *Z peněz je mi zle.* Říkával si při každé výplatě, ale přijmout musel. Teprve, až slunce začalo daleký obzor malovat do oranžových barev a křik pobřežních racků ohlásil návrat na pevninu, s úlevou se vrátil do kajuty. *Jak dlouho ještě mám čekat?* Netrpělivě hleděl na to samé okno, co včera. Pokud to má přijít, tak teď, ne ve dne. Náhle se mu zrak rozmazal a z mořské pěny se stala jen jakási světlá skvrna na tmném pozadí.

„Země! Je tam země!“ Federico křičel jako pominutý a s nadšením malého chlapce, co zrovna dostal novou hračku, pobíhal po palubě a tu převratnou novinku sděloval. Muži ho neustále odbývali a odháněli, po chvíli ale i oni zahlédli to, k čemu celou tu dobu vzhlíželi. Toro stál bez hnutí u kormidla a upřeně sledoval jasně stojící mohutnou planinu v dáli. Skoro se až zdálo, že je duchem nepřítomný, nebýt potěšeného úsměvu, který věnoval Federicovi, jakmile se přiblížil. Portugalská loď jim rychle zmizela z dohledu, a uvolnila tak místo jedinému obrazu, po kterém každý z nich toužil celé týdny. Lesy, táhnoucí se jako záplava mihotající se zeleně na slunečním světle, jim dodaly novou naději. Posádka propukla v srdečný smích a jásos, námořníci pokřikovali slova chvály směrem k Torovi a navzájem prsty ukazovali na stále nové a nové body v krajině, které se jim na horizontu zjevovaly. Vítr vyslal směrem k plachtám Esperanzy další mocný závan a sunul ji kupředu, dokud kapitán neporučil spustit kotvu. On a několik dalších se vydalo na průzkumném člunu až k pobřeží. Federico se vměstnal mezi ně, ačkoliv s tím mohutní muži příliš nesouhlasili a pomohl veslovat po tyrkysové průhledné mělčině, pod kterou se míhaly barevné rybky spolu s dalšími obyvateli korálových lesů. Vysoké stromy, jejichž koruny působily jako rozčuchané trčící vlasy, ohraničovaly pláž vysypanou jemným světlým pískem, která se svažovala až do čistého moře. Člun s tupým nárazem přistál. Federico okamžitě vyskočil, nohy se mu zabořily do vyhráté pokrývky dlouhého pobřeží. Stejně jako ostatní, i on byl vybaven pistolí s kolečkovým zámkem a jednoduchým mečem, který ho tlačil u boku, na rozdíl od nich je ale nehodlal používat. *Objevíme nový svět.* Plný očekávání a se zatajeným dechem se pomalými kroky přibližoval k těm zvláštním vysokým rostlinám. Necítil strach, zvědavost ho naplňovala jako nikdy před tím.

„Stát.“ zarazil ho Toro a předběhl, aby jakožto právoplatný velitel vstoupil první. Federico nic nenamítal, netrvalo dlouho a pod hustým porostem divokých stromů se ocitli všichni. Vlna dusna a horka na ně udeřila silou rozbouřeného moře, ačkoliv se sem slunce dostalo jen ve vymezených kuželech pronikajících zelenou hradbou. V korunách se ozýval křik ptáků a jiných zvířat, z nichž většina tvořila vůbec ty nejprapodivnější tvory, jaké mladý Ital dosud spatřil. Námořník na ně nervózně mířil pistolí, Toro ho ale zarazil a mlčky si neproniknutelným porostem prosekával cestu dál. Na Federica začal dorážet nesmírně otravný hmyz, jehož ostrá kusadla se mu zarývala do kůže a zanechala v ní spousty svědivých ranek.

„Kam se dneska až hodláme dostat?“ ozval se neklidný námořník, jeho oči naplňoval strach. Federica udivilo, že zrovna tenhle neohrožený a silný muž se bojí neznámého prostředí víc než smrtelná bouře na moři. Kapitán na něj významně pohlédl a zanechal otázku nezodpovězenou. Čím víc se dostávali do vnitrozemí, tím víc se to okolo nich hemžilo nejpodivnějšími živočichy. Syčící hadi, delší a tlustší než provaz, jenž udržoval kotvu, květiny barevnější než motýli. Všechno se hýbalo, všechno opravdu žilo. Brzy se natolik vzdálili od pobřeží, že už ani neslyšeli tiché šumění lomících se vln, všechno překřičeli ptáci, zvířata a hmyz. Slunce poblikávalo mezi skulinkami v listí, jako kdyby jim předávalo nějaký druh signálu. Federico se divoce rozhlížel okolo sebe, ve snaze zachytit všechno, co se kde šustlo. Jeho pohled přitahovaly tmavé liány, visící z větví starých stromů, i drobní živočichové, kteří po nich přeskakovali a rozpustile přitom křičeli. Síla dobrodružství ho nadchla.

„Vrátíme se na pobřeží a zítra vyšleme výpravu hlouběji do lesa. Potřebujeme především doplnit zásoby a najít pramen pitné vody, všechno ostatní počká.“ zavelel Toro a očima tůkal po okolí,

očividně se tu necítil bezpečně. Cestou zpátky Federica obletovalo nespočet myšlenek, které se neustále předháněly v důležitosti a chvílemi ho nabádaly si bez použití rozumu vychutnávat okolí. Respektoval kapitánovo rozhodnutí, ale nemohl se dočkat, až se vydá dál, do tajů nového světa. *Třeba tu žijí lidé.* Ta představa se mu zalíbila. S očekáváním dalšího dne se vrátil k ostatním, kteří vytahovali ukryté lahve tvrdého alkoholu a slavili jejich objev. Nepřidal se k nim, nechal vítr, ať ho hladí po opálené tváři a přemítal o všem, co se za posledních pár týdnů událo. Z úvah ho ale najednou vytrhl nečekaný pohled, nějaký pohyb na kraji lesa. Letmo zmapoval situaci u ostatních a zkusil se dalekohledem očima dostat až k tomu čemusi, zmateně pobíhajícímu ve zlatém písku. Zřetelně rozeznal lidskou postavu, divoce máchající rukama v neslyšné žádosti o pomoc. Než ale stačil cokoliv udělat, dotýčný se zhroutil k zemi, jako kdyby ho někdo na místě zabil. Federico nechápal, čeho se právě stal svědkem, jen oněměle zíral na nehybnou ležící hromádku lidských pozůstatků a snažil se přijít na důvod její smrti. Zrak mu bezděky spočinul na prknech, plovoucích na zvlněné hladině, přicházejících od útesů, dokonce se mu zdálo, že je doprovází kus potrhané portugalské vlajky. Nakonec se rozeběhl k Torovi.

„Kapitáne, musím vám něco říct!“

Muž otevřel oči plné rozrušení, jeho dech zněl sípavě a nepravdělně. Nad mořem stále vládla noc, ale co bylo důležitější, ta pravá. Už nebyl mladým Italem, ale chudým kuchařem na ještě chudším turistickém plavidle. Nutně se potřeboval projít, jinak hrozilo, že znovu upadne do toho podivného stavu. Tiše se vykradl ven a opřel se o kraj Esperanzy, aniž by si to uvědomil, přesně v tom místě, kde ještě před chvílí postával Federico s šokovaným výrazem nad smrtí Portugalce. Hvězdy rozpustily poblikávaly jako mrkající oči, z jejichž pohledu se všechno jeví mnohem optimističtěji. Tenký srpek měsíce se mezi jejich velkolepost pokoušel prodrat slabým studeným světlem, které dopadalo na klidnou mořskou hladinu v nejasných paprscích. Muž zaklonil hlavu. Na pevnině se mu nic z toho, co tu zažil, nikdy nedělo. Měl už dost jednotvárné vody všude kolem sebe, jejího tichého šepotu, který se mu pokradmu dostával do mysli a nutil jí zapomínat na to, kým je.

„Proklatý moře! Nesnáším tě!“ vykřikl plný zlosti a zoufalství nad tím, co ho potkalo. „Ze mě šilence neuděláš!“ Ozvěna jeho hlasu se ještě chvíli proháněla nad vodou, klidně odpočívající po včerejší bouřlivé noci. Jakmile zmizela z dosahu jeho sluchu, skryl obličej v dlaních. *Proč já?* Sesunul se k zemi a chvíli se snažil potlačit nadávky a vztek, který ho nesnesitelně ubíjel. Najednou ho ze sebelítosti vytrhl tichý, přesto velmi dráždivý a výrazný zvuk. Jeho myšlenky utichly jako na povel, svou pozornost zaměřil zpátky mimo loď. Z jemně kolébajícího moře odpočinku se stalo cosi podivného, zmateného, co dokonce zabránilo hvězdám shlížet na svůj vlastní obraz.

Nasloucháš. Skoro jako kdyby se hučení mísilo do jemu dobře známého slova, kterým k němu promlouvalo.

Řeknu ti toho víc. Muž zakroutil hlavou a pevně zavřel oči, rozhodnutý vrátit se zpátky do postele a vyspat se z toho. *Ne.* Zněla jeho důrazná odpověď. Rozeběhl se směrem ke kajutě a prudce za sebou zavřel dveře.

Zítří.